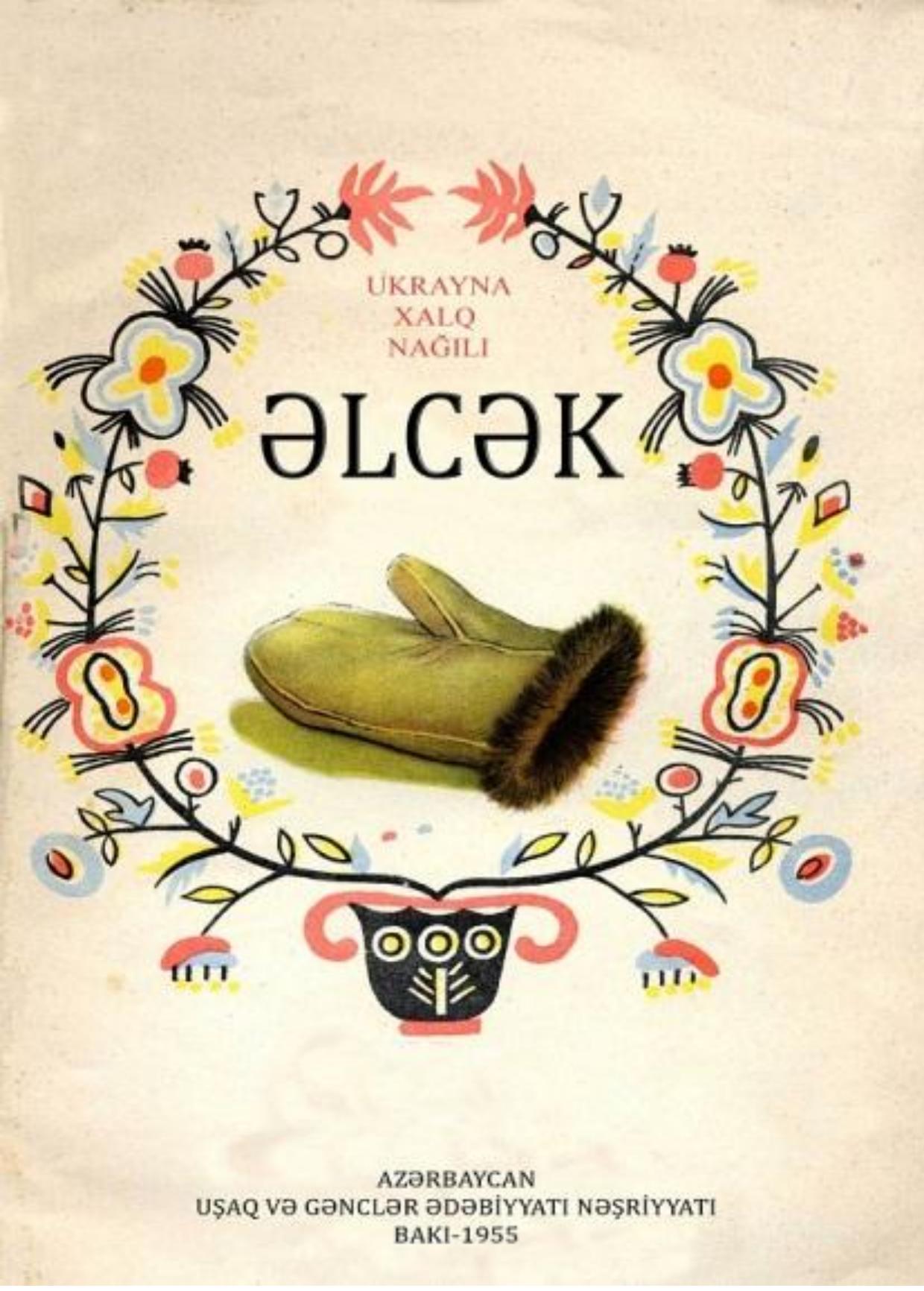

ƏLCƏK

BAKİ • UŞAQGƏNCNƏŞR • 1955

UKRAYNA
XALQ
NAĞILI

ƏLCƏK

AZƏRBAYCAN
UŞAQ VƏ GƏNCLƏR ƏDƏBİYYATI NƏŞRİYYATI
BAKİ-1955

Bir kəndli baba meşə ilə gedirdi; iti də yanınca qaçırdı. Birdən kəndli babanın əlcəyinin bir tayı düşüb i meşədə qaldı

Budur, bir siçan qaça-qaça gəlib, əlcəyin içində girdi, öz-özünə dedi:
— Bura nə yaxşıdır, mən buradaca qalacağam.

Bu vaxt bir qurbağa hoppana-hoppana gəlib, əlcəyi gördü, soruşdu:

- Bu əllcəyin içində kim olur?
- Mən, tez qaçan-sičan. Bəs sən kimsən?
- Mən də qur-qur-qurbağa, qoy mən də içəri gəlim!
- Yaxşı, gəl.

İndi onlar iki oldular. Birdən qaça-qaça bir dovşan
da gəldi. Əlcəyə çatıb soruşdu:
— Bu əlcəyin içində kim olur?

- Tez qaçan siçan, qur-qur-qurbağa. Bəs sən kimsən?
- Mən də quyruğu gödək-dovşan bəy. Qoyun mən də gəlim
- Yaxşı, gəl.

İndi onlar üç oldular. Bu vaxt qaça-qaça bir tülkü
də gəldi:
— Bu əlcəyin içində kim olur?

—Tez qaçan-siçan, qur-qur-qurbağa, bir də quyruğu gödək-dovşan bəy. Bəs sən kimsən?

—Mən də tükləri ala-tülkü xala. Qoyun mən də gəlim!

İndi onlar dörd oldular. Bir də gördülər ki, qaçaqaça bir qurd gəlir. O da əlcəyə çatıb, soruşdu:
— Bu əlcəyin içində kim olur?

- Tez qaçan-siçan, qur-qur-qurbağa, quyruğu gödək-dovşan bəy, bir də tükləri ala-tülkü xala. Bəs sən kimsən?
- Mən də gözləri yanar-boz canavar. Qoyun mən də gəlim də!
- Di yaxşı, gəl

Qurd da gəldi; indi onlar beş oldular. Bu vaxt hardansa bir qaban
da gəlib çıxdı; xoruldaya-xoruldaya soruşdu:

— Bu əlcəyin içində kim olur?

— Tez qaçan-sičan, qur-qur-qurbağa, quyruğu gödək-dovşan bəy,
tükləri ala-tülkü xala, bir də gözləri yanar boz canavar. Bəs sən kim-
sən?

—Mən də xor-xor yatan-qılı qaban. Qoyun mən də gəlim!
Bir işə bax ha, elə hamı əlcəyin içində gəlmək istəyir!
—Axı, sən burası yerləşməzsən!
—Bir təhər girərəm, qoyun gəlim!
—Di yaxşı, daha nə olsun, gəl də!

Qaban da içəri girdi. İndi onlar daha altı oldular. Yerləri
elə darısqal idi ki, heç tərpəşə bilmirdilər! Bu vaxt birdən qu-
ru budaqlar şıqqıldıdı, onların arasından bir ayı çıxıb, o da əl-
cəyə yaxınlaşdı; nərildəyə-nərildəyə soruşdu:

— Bu əlcəyin içinde kim olur?

— Tez qaçan-siçan, qur-qur-qurbağa, quyruğu gödək-dovşan
bəy, tükləri ala-tülkü xala, gözləri yanar-boz canavar, bir də xor-
xor yatan-qıllı qaban. Bəs sən kimsən?

— O-ho-ho, siz nə yaman çoxsunuz! Mənim də adıım ayı-ballı
dayı. Qoyun mə də gəlim!

— Axı səni hara buraxaq? Onsuz da yerimiz dardır.

— Bir təhər yerləşərəm də!

— Di yaxşı, sən də gəl, ancaq bir qıraqdaca otur!

Ayı da içəri girdi. İndi yeddi oldular. Yerləri elə dar idi ki, az-
ca qalmışdı əlcək tayı sökülüb-tökülsün.

Bu vaxt birdən kəndli baba xəbər tutdu ki, əlcəyinin bir tayı düşübdür. O, geri qayıdib, əlcək tayıni axtarmağa başladı. İti də qabağa düşüb qaçırdı. İt qaça-qaça gəlib gördü ki, əlcək tayı yerə düşüb qalıb, amma tərpəşir. İt bunu görən kimi, hürməyə:

— Ham-ham-ham!

Əlcəyin içində olanlar hamı qorxuya düşdü, çıxıb meşənin içində, hərə bir yana qaçıdı. Baba da gəlib, öz əlcəyinin götürdü.

